

PSALM 116:14-19

14 Mijn geloften zal ik den HEERE betalen, nu, in de tegenwoordigheid van al Zijn volk. 15 Kostelijk is in de ogen des HEEREN de dood Zijner gunstgenoten. 16 Och, HEERE! zekerlijk ik ben Uw knecht, ik ben Uw knecht, een zoon Uwer dienstmaagd; Gij hebt mijn banden losgemaakt. 17 Ik zal U offeren een offerande van dankzegging, en den Naam des HEEREN aanroepen. 18 Ik zal mijn gelofte den HEERE betalen, nu, in de tegenwoordigheid van al Zijn volk. 19 In de voorhoven van het huis des HEEREN, in het midden van u, o Jeruzalem! Hallelujah!

De psalmist heeft al zijn derde besluit uitgesproken, zichzelf voor altijd te wijden aan de eer van God, en hier begint hij met de uitvoering van dat besluit. De geloften die hij in zijn benauwdheid heeft gedaan, besluit hij nu na te komen. Hij doet het meteen, nu, en openlijk, ‘in de tegenwoordigheid van al Zijn volk’. Goede besluiten kunnen niet te snel uitgevoerd worden; gelofte maakt schuld, en schulden moeten worden betaald. Het is goed getuigen te hebben bij de betaling van normale schulden, en wij hoeven ons niet te schamen als we getuigen hebben bij de vervulling van heilige geloften, want dat laat zien dat we ons niet schamen voor onze Heere. Ook kan het zeer heilzaam zijn voor degenen die toekijken en ons in het openbaar de lof horen verkondigen van de God die onze gebeden verhoort. Hoe kunnen zij die nooit openlijk hun Verlosser hebben beleden, dit doen? Geheime discipelen, wat zegt u op dit vers? Vat moed om in het licht te treden en belijdt uw Heiland. Als u inderdaad bent gered, kom er dan voor uit en getuig ervan op de aangewezen manier.

Zij die zijn verlost met kostbaar bloed, zijn God zo dierbaar dat zelfs hun dood kostbaar is voor Hem. Het sterfbed van een heilige is zeer kostbaar voor de Kerk, ze leert er vaak veel van; het is zeer kostbaar voor alle gelovigen, die er vreugde in scheppen de laatste woorden van de gestorvene te bewaren; maar het is bovenal kostbaar voor de Heere Jehova Zelf, Die de zegevierende dood van Zijn rechtvaardigen met heilige vreugde aanschouwt. Als wij voor Zijn aangezicht hebben gewandeld in de landen der levenden, hoeven wij het sterven voor Zijn aangezicht niet te vrezen als het uur van ons heengaan komt. Door zijn geloften te betalen, wijdt de man van God zichzelf opnieuw aan God; het offer dat hij brengt is hijzelf. Hij doet niets liever dan dit, en meermalen in de psalm zegt hij dat

hij 'den Naam des Heeren zal aanroepen', terwijl hij zich er tegelijk over verheugt dat hij dat al vaak eerder heeft gedaan. Goede gevoelens en handelingen laten herhaling toe; hoe meer God met overtuiging wordt aangeropen, hoe beter.

Alleen al de gedachte aan het geliefde Sion beroerde zijn hart, en hij schrijft alsof hij zich in feite tot Jeruzalem richt, waarvan de naam hem dierbaar was. Daar zou hij zijn geloften betalen, in het oord der broederschap, in het hart van Judea, op de plaats waarheen de stammen optrokken, de stammen van de Heere. Gods lof moet niet opgesloten worden in een kamertje, Zijn naam niet gefluisterd in gaten en hoeken, alsof wij bang zijn dat de mensen ons horen; in het gedrang van de menigte, in het midden van de vergadering moeten wij ons hart en onze stem verheffen tot de Heere, en anderen uitnodigen met ons Hem te aanbidden, zeggende: 'Looft de Heere'.

Overweging:

Weest vrijmoedig, weest vrijmoedig, gij dienaren van de Heere, in het uitbazuinen van de lof van uw God. Goddelozen zijn al te vrijmoedig bij het uitstorten van hun spotternijen tot oneer van God; het kan hun niet schelen wie hen horen. Zullen zij vermeteler zijn in het ontëren van God, dan u ijverig zijt om Hem te eren?

